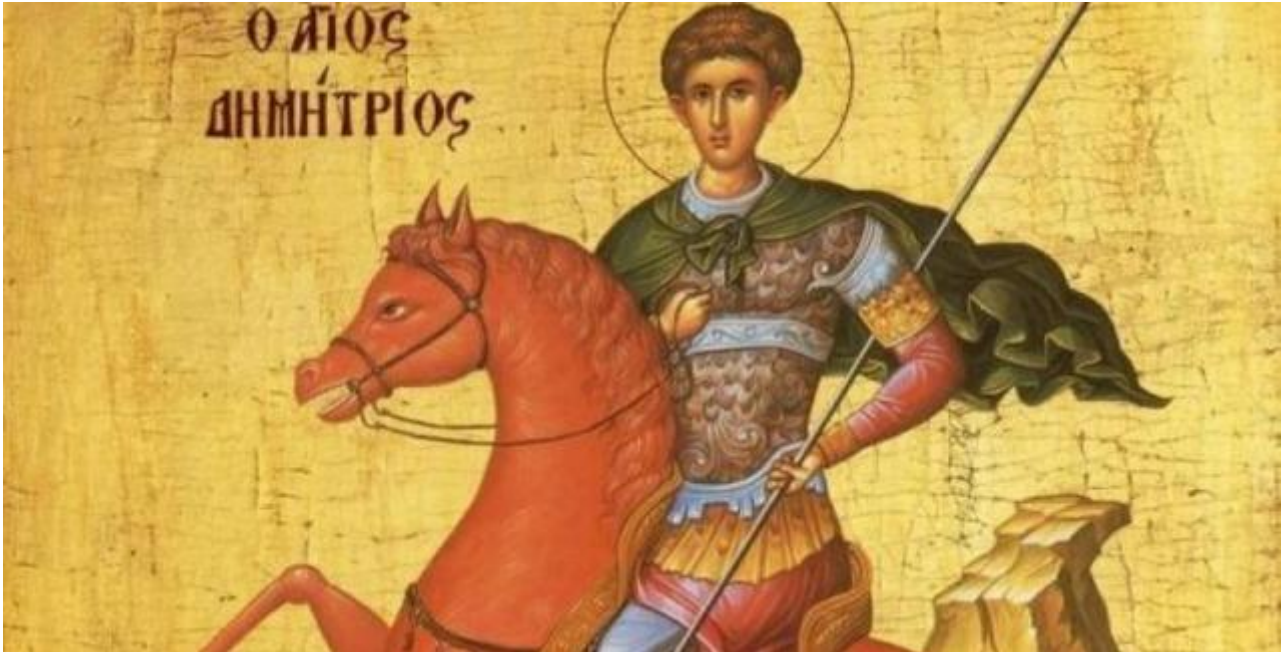
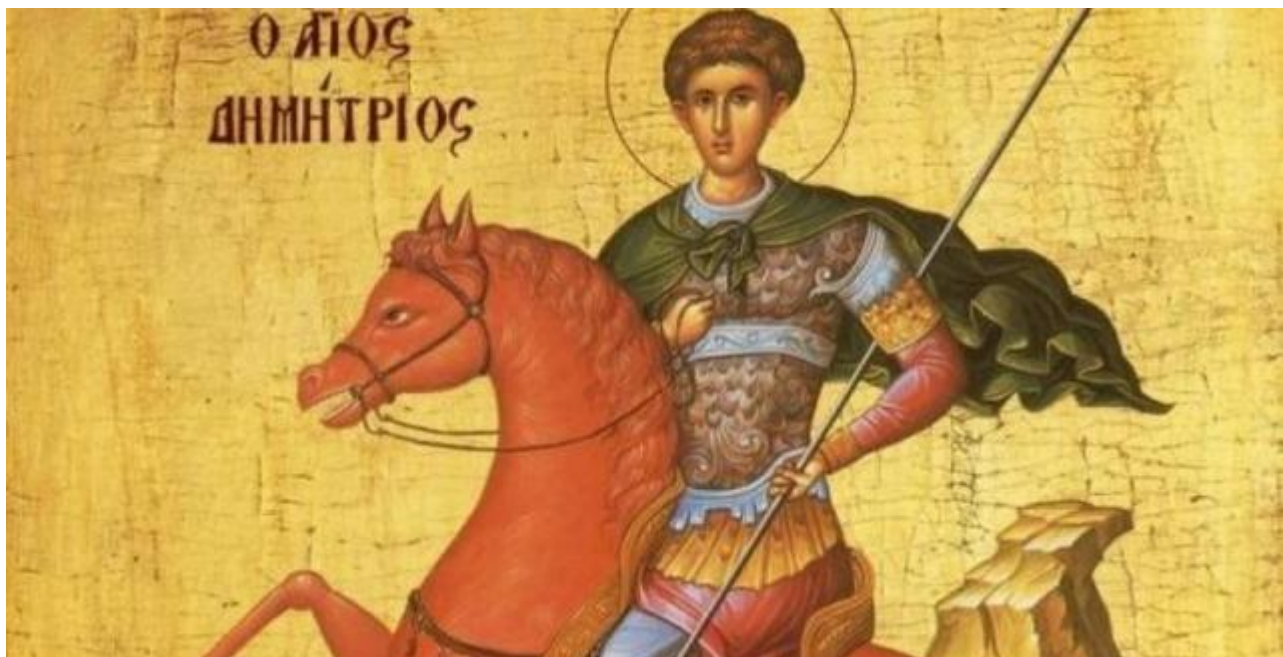

Άγιος Δημήτριος: Θαύμα σε τυ-φλό της Κωνσταντινούπολης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ε-νας άν-θρω-πος α-πό την Αδρι-α-νού-πο-λη τυ-φλώ-θη-κε και έ-βα-λε στο νου του, να πά-ει στη Θεσ-σα-λο-νί-κη στον να-ό του α-γί-ου μεγα-λο-μάρ-τυ-ρος Δημητρίου να γι-α-τρευ-θεί.

Και ε-τοι-μά-σθη-κε να κι-νή-σει, αλ-λά οι συγ-γε-νείς του τον εμ-πό-δι-ζαν

λέγοντάς του:

— Που θέλεις να πας άνθρωπε, που δεν μπορείς να περπατήσεις τόσο δρόμο πεζός, ενώ μάλιστα είσαι και τυφλός! Κάτσε στο σπίτι σου και παρακάλεσε τον Θεό και τον άγιο και θα σε ελεήσουν κι εσένα, διότι η οδός είναι πολύς και επικίνδυνος.

Εκείνος όμως κίνησε στο δρόμο σκοντάφτοντας και χάνοντάς τον, και με πολύ κόπο, όσο μπορούσε, πήγαινε. Αύτον τον ταλαίπωρο βλέποντας από μακριά τους κόπους και την προθυμία του ο μεγαλομάρτυς Δημήτριος έρχεται καβαλλάρης και συναπαντά τον τυφλό νεκείνον άνθρωπο, και του λέει, σαν να μην ήξερε:

— Που πηγαίνεις έτσι μοναχός, άνθρωπε, τυφλός και ταλαίπωρος;

Και εκείνος είπε:

— Πηγαίνω στον τάφο του αγίου Δημητρίου να αναβλέψω

Λέγει ο Άγιος:

Δεν μπορείς να πας διότι ο δρόμος είναι μακρυνός και δύσκολος.

Κι εκείνος είπε πάλι, όπως είπε και στους συγγενείς του:

— Έάν και δύο χρόνια παιδεύτω περπατώντας, δεν θα σταματήσω, έως οτου πάω εκεί.

Λέει ο Άγιος:

— Επειδή έχεις τόση προθυμία να πας, έλα καβαλλίκευσε έδω πίσω μου πάνω στο άλογο να σε μεταφέρω κάμποσο τόπο να αναπαυθείς. Καβαλλίκευσε λοιπόν, και τον πήγε εκείνη την ημέρα στη Θεσσαλονίκη μέσα στην έκκλησία. Ο τυφλός, μη γνωρίζοντας το θαύμα και τον τόπο που βρισκόταν στεκόταν συλλογισμένος. Και του φαινόταν, ότι τον γέλασε ο άνθρωπος εκείνος και τον έφερε πάλι στο παζάρι της Άδριανουπόλεως, και άρχισε να κατηγορεί εκείνο όπου τον άνέβασε στο άλογό του λέγοντας:

— Τι είχα με έμενα ο άνθρωπος εκείνος και δεν άφησε να σκοντάφτω στο δρόμο μου; Με γέλασε. Άλλοίμονο σε μενα τον τυφλό και ταλαίπωρο.

Και μερικοί που τον άκουαν του ειπών:

— Ω άν-θρω-πε, ε-σύ εί-σαι στη Θεσ-σα-λο-νί-κη μέ-σα στην έκ-κλη-σία του α-γί-ου με-γα-λο-μάρ-τυ-ρος Δη-μη-τρί-ου, και φαν-τά-ζε-σαι ό-τι ει-σαι μέ-σα στο πα-ζά-ρι της Ά-δρι-α-νου-πό-λε-ως;

Και ο τα-λαί-πω-ρος ο-πως ά-κου-σε αυ-τά τα λό-για, έ-ξε-πλά-γη και έ-μει-νε ά-φω-νος για πολ-λές ώ-ρες. Κα-τό-πιν τού-του φαί-νε-ται λοι-πόν ο με-γα-λο-μάρ-τυς Δη-μή-τριος, προς αυ-τόν στο όνειρό του τη νύ-χτα έ-κεί-νη, και του λέ-ει:

— Ω, άν-θρω-πε, μη πιά-νεις μό-νον με τα χέ-ρια σου αυ-τη την έκ-κλη-σία μου και κα-τα-λα-βαί-νεις την εύ-πρέ-πειά της, άλ-λα δες την με τα μά-τια σου. Και ά-νοι-ξαν τα μά-τια του, και εί-δε την θέ-ση και την εύ-πρέ-πειά του να-ου, και δό-ξα-σε τον Θε-ό και τον με-γα-λο-μάρ-τυ-ρα Δη-μή-τριο.

Από το βιβλίο: Άγιος Δημήτριος Πολιούχος Θεσσαλονίκης, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Ιωάννη